

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.852 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 september 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Op 12 februari 2007 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 20 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 20 februari 2007 dient verzoekster beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 15 februari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 15 februari 2008 dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 juni 2008 verwerpt Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep bij arrest nr. 13.243.

Op 4 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 9 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Op 26/06/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.

(…)”

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing geen gevolgen zal hebben op de verblijfstoestand van verzoekster en zij dus niet het rechtens vereiste belang heeft.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een

vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Zoals verzoekster zelf aanhaalt in haar verzoekschrift heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 juni 2008 de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 15 februari 2008 houdende de weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoekster bevestigd. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit op 9 september 2008 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 juni 2008 de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal heeft bevestigd en dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft vermits zij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Verzoekster betwist dit laatste overigens niet.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekster, daar zij niet als vluchteling is erkend en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoekster geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoekster geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Voor zover verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend op 4 augustus 2008 en de desbetreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715, RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 6 februari 2004, nr. 127.903, RvS 3 juni 2004, nr. 132.035, RvS 3 juni 2004, nr. 132.036, RvS 7 januari 2005, nr. 138.946, RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of niet verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500, RvS 3 juni 2004, nr. 132.035, RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het betoog van verzoekster waarbij ze een vermeende schending aanvoert van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en ze een manifeste beoordelingsfout opwerpt, doet evenmin afbreuk aan de hierboven gedane vaststelling.

De verwerende partij werpt aldus terecht op dat het beroep niet ontvankelijk is wegens een gebrek aan belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.